

Sygn. akt II AKa 284/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Zdziarska (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Kalbarczyk

SA – Katarzyna Wróblewska

Protokolant: stażysta Klaudia Kulbicka

przy udziale prokuratora – G. T. i oskarżyciela posiłkowego M. J. (1)

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r.

sprawy:

R. G., syna I. i L. z domu D., urodzonego dnia (...) w miejscowości D. (Ukraina)

oskarżonego o czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 lutego 2022 r.

sygn. akt XII K 207/21

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. G. w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z punktu III,

- uzupełnia podstawę prawną skazania za czyn z punktu I o art. 14 § 1 k.k. i na podst. art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. karę wymierzoną za ten czyn nadzwyczajnie łagodzi do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

3. na podst. art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego R. G. karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

4. na podst. art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w okresie od dnia 19.06.2021r., godz. 23,30 do dnia 8.11.2022r.;

5. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 284/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 lutego 2022r., w sprawie o sygn. akt XII K 207/21.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – tj. art.7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, niezgodnie z regułami zasady swobodnej oceny dowodów dowolne dokonanie oceny niektórych dowodów, ich wybiórczą ocenę oraz dowolne uznanie, którym z dowodów sąd daje wiarę, a którym odmawia mocy dowodowej w sytuacji, gdy:	

a) wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim wskazał, że zamierzał jedynie przestraszyć pokrzywdzonego kiedy zaatakował jego żonę i nie kierował w jego stronę ostrza siekiery powinny zasługiwać na uwzględnienie,

b) biegły sądowy potwierdził, że skutki biologiczne urazu pokrzywdzonego nie narażały go na niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku z art. 156 § 1 pkt 1 i 2 k.k.,

c) sąd dał wiarę zeznaniom P. O. bez żadnej analizy, pomimo, że świadek odwołał zeznania,

d) oskarżony nie groził pokrzywdzonemu w dniu 19 czerwca 2021r., bowiem tej okoliczności nie był w stanie potwierdzić żaden ze świadków, a ich zeznania były sprzeczne,

e) oskarżony szczerze przeprosił pokrzywdzonego za całość zdarzenia, a tym samym Sąd powinien uwzględnić tę sytuację,

f) sąd błędnie oparł się na drugiej opinii biegłego, który wydał ją hipotetycznie przy założeniu, że oskarżony uderzyłby ostrzem siekiery, co w tej sprawie nie miało miejsca,

g) sąd nie wyjaśnił rozbieżności w zeznaniach świadków dotyczących przebiegu zdarzenia tj. gdzie po zdarzeniu udał się pokrzywdzony, dlaczego wrócił do oskarżonego i wdał się w szarpaninę, kto tak naprawdę obezwładnił oskarżonego,

h) na ostrzu siekiery nie zostały ujawnione ślady krwi, w sytuacji gdy powinny się tam znaleźć gdyby oskarżony uderzył pokrzywdzonego ostrzem siekiery,

	<p>i) przybyły na miejsce zdarzenia nie otrzymał żadnej informacji o tym, że oskarżony groził pokrzywdzonemu,</p> <p>j) pokrzywdzony nie potrzebował opinii (opieki?) lekarskiej,</p> <p>k) zarówno na siekierze, jak i na ubraniu nie było śladów krwi.</p> <p>Obraza art. 410 k.p.k., polegającą na nie uwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a w szczególności przeproszenia pokrzywdzonego za zaistniałą sytuację, faktu że obie strony były pod wpływem alkoholu, faktu, że oskarżony stanął w obronie swojej partnerki, faktu że nie miał zamiaru skrzywdzić pokrzywdzonego, tylko nastraszyć.</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia poprzez:</p> <p>- przyjęcie, że oskarżony w dniu 19.06.2021r. usiłował spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, w sytuacji gdy oskarżony miał jedynie zamiar nastraszyć pokrzywdzonego, który zaatakował jego partnerkę K. M., a na siekierze nie pozostał ślad, co świadczy o tym, że pokrzywdzony co najwyżej mógł zostać uderzony obuchem,</p> <p>- błędne ustalenie, że oskarżony w dniu 19.06.2021r. kierował wobec M. J. (1) groźby pozbawienia życia, w sytuacji gdy słowa te nie zrobiły żadnego wrażenia na pokrzywdzonym, bowiem jak zeznała jego partnerka nie zauważyła, żeby on się czegoś przestraszył,</p>	

	<p>- błędne ustalenie, że oskarżony groził pokrzywdzonemu, w sytuacji gdy pokrzywdzony zeznał, że nie słyszał w dniu zdarzenia żadnych gróźb, lecz groźby te dzień wcześniej słyszał P. O., który nie potwierdził tej okoliczności.</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieuwzględnienie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k.</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, polegającą na niezastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, niezastosowaniu instytucji z art. 37a i 37b, w szczególności poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności.</p>	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzut obrazy prawa procesowego prowadzący do błędnych ustaleń faktycznych – niezasadny. Zarzut rażącej niewspółmierności kary – częściowo zasadny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzuty obrazy prawa procesowego charakteryzowała bezzasadność, bądź oczywista bezzasadność. Art. 4 k.p.k. stanowi o zasadzie obiektywizmu i zawiera zakaz kierunkowego nastawienia do sprawy. Podobnie jak zasada prawdy materialnej, zasada obiektywizmu ma charakter gwarancji procesowej i samo naruszenie tej zasady, aby mogło stanowić zarzut apelacyjny, kasacyjny czy zażaleniowy, niezbędne jest wykazanie konkretnej normy prawnej procesowej, którą naruszono w związku z przedmiotową zasadą. W niniejszej sprawie zarzut obrazy art. 4 k.p.k. nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem autor apelacji użył go jedynie w celu poprawienia sytuacji procesowej R. G., który do zarzuconych czynów nie przyznawał się. Z kolei kierownictwo rozprawą w rozumieniu art. 366 § 1 k.p.k. pozostaje w związku z zasadą prawdy materialnej wynikającej z art. 2 § 2 k.p.k. i polega na czuwaniu nad prawidłowym przebiegiem		

postępowania dowodowego, tak aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy i w miarę możliwości także okoliczności sprzyjające popełnieniu przestępstwa (zob. szerzej S. Waltoś, Problemy kontradiktoryjności..., s. 32–33). W tym aspekcie komentowany przepis nakłada na przewodniczącego rozprawy obowiązek podejmowania z urzędu wszelkich czynności niezbędnych do ustalenia prawdy.

Na poparcie tego zarzutu skarżący nie przedstawił żadnych faktów świadczących przykładowo o bezzasadnym oddalaniu przez sąd wniosków dowodowych, bezczynności działania z urzędu, które czyniłyby ten zarzut zasadnym.

Za nietrafny uznano także zarzut obrazy art. 424 § 1 k.p.k. Zgodnie z treścią tego przepisu uzasadnienie powinno być zwięzłe. W piśmiennictwie wskazuje się, że zwięzłe uzasadnienie to takie, które pełni wymagane od niego funkcje i nie czyni tego w nadmiarze ani zbyt skąpo. Nie ulega wątpliwości, że o trafności oraz sprawiedliwości orzeczenia nie decyduje przede wszystkim obszerność uzasadnienia. Sporządzone pisemne motywy wyroku spełniają wszystkie warunki formalne. Niezbędne jest także podkreślenie, że obrońca w zarzucie odwoławczym winien wykazać, iż obraza prawa procesowego mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, zaś uzasadnienie choć ułatwia kontrolę odwoławczą, jako akt następczy po wydaniu wyroku nie mogło mieć wpływu na jego treść.

Kolejne postawione w apelacji zarzuty – obrazy art. 7 k.p.k., 410 k.p.k. (art. 92 k.p.k.) nieodłącznie związane są z kolejnym zarzutem

– dokonania błędnych ustaleń faktycznych w zakresie obydwu przypisanych oskarżonemu czynów.

Również i w tym zakresie apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ żadna argumentacja nie przekonała o tym, by ustalenia faktyczne poczyniono stosując dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, czy też pominięto materiał dowodowy mający istotne znaczenie w sprawie.

W przekonaniu sądu odwoławczego przeanalizowano i oceniono prawidłowo wszystkie dowody w zakresie obydwu przypisanych oskarżonemu czynów.

W odniesieniu do zarzutu spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu skarżący uważa, że zeznania świadków były na tyle sprzeczne, że nie można było w ogóle na ich podstawie ustalić przebiegu zdarzenia, w związku z czym należało oprzeć się na wyjaśnieniach R. G., który twierdził, że biegł za pokrzywdzonym z siekierą tylko po to, żeby go nastraszyć, lecz nią nie uderzył.

Jak wynika z apelacji, obrońca R. G. zarzucając obrazę prawa procesowego dostrzegł ją nie w całym zdarzeniu, a w poszczególnych fragmentach np., że na ostrzu siekiery nie ujawniono śladów krwi, pokrzywdzony nie potrzebował opinii lekarskiej itp. Myśl skarżącego precyzują dopiero zarzuty dotyczące błędnych ustaleń faktycznych i jednocześnie czynią środek odwoławczy bardziej czytelnym.

Z faktu, że Sąd odwoławczy także dostrzega istniejące rozbieżności w zeznaniach świadków nie można wyprowadzić wniosku, jak obrońca, że niemożliwe jest odtworzenie

najbardziej istotnej fazy zdarzenia, jaką jest spowodowanie M. J. (1) przez oskarżonego obrażeń ciała, przy użyciu narzędzia w postaci siekiery. Zresztą istnienie różnic w relacjach świadków, szczególnie pomijanie pewnych (nie pokrywających się ze sobą) faz zajścia jest zrozumiałe zważywszy na zaistniałe okoliczności. Przede wszystkim wszyscy świadkowie za wyjątkiem K. J. (1) spożywali tego dnia alkohol, a P. O. właśnie z powodu nietrzeźwości został wyproszony z działki pokrzywdzonego, po czym udał się na działkę R. G. i po spożyciu u niego piwa zasnął na hamaku. Obudził się dopiero w trakcie zdarzenia. Z zeznań świadków wynika także, że zdarzenie przebiegało dynamicznie, przy krzykach uczestników zdarzenia i płaczu dzieci, w warunkach zapadającego zmroku, a także iż wynik obserwacji był uzależniony od miejsca obserwacji.

Sąd II instancji podziela ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy, że M. J. (1) doznał opisanych przez biegłego A. Z. obrażeń w okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego. Przemawiają za tym konsekwentne zeznania M. J., który nie umniejszał także swojej roli, a która stawiać go w niekorzystnym świetle. Uderzenie siekierą w plecy M. J. (1) z dalszej odległości widział R. J. i usłyszał odgłos tego uderzenia określony jako „plask”. Po skutkach jakie widział po zdarzeniu wywnioskował, że pokrzywdzony został uderzony ostrzem siekiery, bo leciała krew. Stwierdzić w tym miejscu należy, że skarżący wybiórczo potraktował zeznania tego świadka wskazując, iż R. G. nie mógłby uderzyć takim narzędziem pokrzywdzonego

w czasie gdy jego partnerka stała między nimi i ich rozdzielała. Analiza zeznań R. J. wskazuje, że tak podał na rozprawie odpowiadając na pytania. Wcześniej zaś opisał szarpaninę K. M. z M. J. (1), co miało miejsce na działce, a następnie opisał ucieczkę pokrzywdzonego i pościg oskarżonego oraz samo zajście w innym miejscu niż działka. Nie było mowy o tym, że K. M. pobięła razem z nimi.

Wersję pokrzywdzonego potwierdził także P. O., który widział biegnącego za pokrzywdzonym oskarżonego i krzyk bólu M. J. (1). Zamachnięcie i uderzenie siekierą widzieli też B. R. i K. J. (1). Istotnie P. O. nie potwierdził swych zeznań z postępowania przygotowawczego, ale ta okoliczność wbrew twierdzeniu skarżącego nie uszła uwadze Sądu I instancji, który nie dał wiary podawanym przez niego powodom zmiany zeznań, a zwłaszcza temu, że w trakcie ich składania był nietrzeźwy, w sytuacji gdy alkohol miał spożywać w weekend, zaś przesłuchanie miało miejsce w poniedziałek wieczorem.

Wytknięta przez skarżącego nieścisłość w zeznaniach K. J. (1) nie czyni jej depozycji w całości niewiarygodnymi. Dopiero na rozprawie świadek zeznała, że to najpierw na nią zamachnął się siekierą R. G. (1), a potem doszło do zdarzenia z jej konkubentem, podczas gdy w postępowaniu przygotowawczym, zeznania z którego potwierdziła, nie przedstawiała w ten sposób zdarzenia. Zamachnięcia siekierą na K. J. nie zaobserwował żaden ze świadków, a zatem zeznania w tej części uznać należało za pomyłkę.

Jak wskazano w apelacji, dla skarżącego kluczowym dowodem na brak kontaktu siekiery z ciałem pokrzywdzonego było to, że nie ujawniono na niej śladów krwi. obrońca na poparcie powyższego przytoczył zeznania K. J. (1), iż pokrzywdzonemu lała się krew z pleców, a więc musiało być jej zatem dużo.

W nawiązaniu do powyższego stwierdzić należy, iż stanowisko obrońcy nie jest uprawnione, bowiem pomija inne źródła dowodowe, a przede wszystkim fachowe. Sam M. J. (1) podał, że rana nie krwawiła mocno, bardziej bolało go uderzenie. Z kolei B. R. podał, że widział rozcięcie na skórze pokrzywdzonego, z którego trochę lała się krew. Określenie to świadczy o użyciu dwóch wzajemnie wykluczających się określeń wskazujących na to, że dla świadka słowem równoznacznym dla słowa „leciała” jest słowo „lała”.

Wszystkie wątpliwości obrońcy w tym zakresie winna rozwiać opinia biegłego A. Z., który wprost wskazał, że uszkodzenie ciała było minimalne, skoro samo się zasklepilo. Jego zdaniem mało prawdopodobnym jest, by na narzędziu pozostały ślady krwi. Narzędzie było skierowane stycznie względem powierzchni ciała i zsuwając się obuchem zarysowało skórę. Krwawienie ponadto mogło nastąpić po ustaniu kontaktu siekiery z ciałem. Poza tym logika wypadków wskazuje, że do powstania obrażenia nie doszło wcześniej, tylko w momencie uderzenia siekierą. Podnoszony w apelacji fakt, że M. J. (1) z własnej inicjatywy nie uzyskał opinii

lekarskiej pozostaje bez związku dla treści rozstrzygnięcia.

W apelacji zarzucono także, że Sąd I instancji nie ustalił kto tak naprawdę obezwładnił oskarżonego i odebrał mu siekiere.

Takie ustalenie znajduje się w pisemnych motywach wyroku. Poza tym R. G. (1) przyznał, że siekiere odebrał mu B. R.. Wyjaśnienia oskarżonego w tym względzie pozostają w zgodzie z zeznaniami tego świadka, który wskazał, że sam wyszarpnął siekiere R. G.. Świadcowie co prawda wskazywali na różny skład osobowy, ale było to uzasadnione w sytuacji, gdy w okolicy oskarżonego przebywało kilka osób, jedna zabierała narzędzie, inna odrzucała, bądź przenosiła w zarośla. Ponadto nie miało znaczenia ustalenie, kto konkretnie odbierał oskarżonemu narzędzie, ale dla ustalenia zamiaru miał znaczenie fakt, iż R. G. nie wydał siekiery dobrowolnie.

Myli się skarżący twierdząc, że zamiar usiłowania spowodowania przez oskarżonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu Sąd I instancji ustalił w oparciu o błędnie zinterpretowaną opinię biegłego, który wydając ją po raz drugi opiniował hipotetycznie. Jak wynika z pisemnych motywów wyroku zamiar Sąd Okręgowy ustalił na podstawie okoliczności przedmiotowych takich jak użyte narzędzie i sposób działania. Do tego można by dodać tło i motywy zajścia. Uzewnętrznione przejawy zachowania oskarżonego niewątpliwie wskazują na stronę podmiotową, czyli zamiar usiłowania spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

Oskarżony niewątpliwie poczuł gniew z powodu uderzenia go otwartą ręką w twarz przez M. J. (1), jak też ogólnie całej zaistniałej sytuacji. Nie podjął jednak adekwatnych do naruszenia jego dóbr działań, lecz w sposób przemyślany udał się po siekiere. Jest to narzędzie z natury niebezpieczne, nie tylko w przypadku rany rąbanej, ale i tłuczonej spowodowanej uderzeniem obuchem, szczególnie w części kostne, okolice kręgosłupa. Słusznie dostrzegł Sąd Okręgowy, że w przedmiotowej sprawie dziełem przypadku było to, że R. G. uderzył bocznią powierzchnią obucha siekiery i spowodował jedynie obrażenia na okres nie przekraczający 7 dni. Obaj mężczyźni byli w ruchu i obiektywnie oskarżony miał utrudnioną możliwość celnego wyprowadzenia uderzenia siekiere. Spowodowanie lekkich obrażeń ciała nie przeczy przyjęciu zamiaru usiłowania spowodowania obrażeń z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.k., gdyż można wyobrazić sobie sytuację skazania nawet za usiłowanie zabójstwa i nie spowodowania żadnych obrażeń ciała.

Podobnie za niezasadną Sąd Apelacyjny uznał apelację w zakresie czynu z punktu II (pkt 2 a.o.)

W aspekcie kwestionowania przez skarżącego zeznań P. O., to podkreślić należy, że przedmiotem tego postępowania były groźby karalne z dnia 19 czerwca 2021r., a nie groźby sprzed roku, o których wiedzę powziął M. J. (1) od P. O.. Niemniej jednak Sąd I instancji wywiązał się należycie ze swego obowiązku i wskazał którym zeznaniom P. O. i dlaczego dał wiarę.

Pokrzywdzony jednoznacznie zeznał, że był zdenerwowany i nie słyszał gróźb pozbawienia życia, a dowiedział się o nich od partnerki życiowej, co potwierdziła sama K. J. (1), podobnie jak wypowiedanie gróźb potwierdzili R. J., B. R. i P. O. w postępowaniu przygotowawczym. Z zeznań policjanta interweniującego na miejscu zdarzenia – A. P. (1) wynika, że zgłaszający (M. J. (1)) oświadczył, że obawia się o życie i będzie chciał złożyć w tej sprawie stosowne zawiadomienie. A. P. jest świadkiem nie powiązany z żadną ze stron i dlatego jego zeznania uznać należy za wiarygodne. Pokrzywdzony nie tylko z subiektywnego, ale też obiektywnego punktu widzenia miał prawo obawiać się gróźb po zajściu o takim przebiegu. Do przeciwnego wniosku nie prowadzi fakt, że M. J. (1) po zaatakowaniu go siekierą wrócił na miejsce zdarzenia i doprowadził do zwarcia z oskarżonym, skoro o groźbach dowiedział się po powrocie do domu. Poza tym tłumaczył swój powrót tym, że została tam jego rodzina, co należy rozumieć jako obawę o los rodziny.

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie – niezasadny.

Wniosek o wymierzenie kary przy zastosowaniu art. 37 a i 37 b k.k. – niezasadny.

Wniosek o obniżenie kary – częściowo zasadny.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Przyczyny nie uwzględnienia wniosku o uniewinnienie zostały podane w rubryce 3.</p> <p>Oskarżony nie został skazany za występki, lecz zbrodnie i dlatego z prawnego punktu widzenia nie było możliwości zastosowania art. 37 a i 37 b k.k.</p> <p>W rubryce 5.2 zostaną omówione powody zmiany wyroku w zakresie kary.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p><i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><u>Wyrokiem z dnia 8 listopada 2022r., w sprawie II AKa 284/22 Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w zakresie winy, zadośćuczynienia i dowodów rzeczowych.</u></p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Z uwagi na to, że zarzuty odwoławcze nie były zasadne, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.</p>	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrokiem z dnia 8 listopada 2022r., w sprawie II AKa 284/22 Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. G. w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z punktu III, - uzupełnił podstawę prawną skazania za czyn z punktu I o art. 14 § 1 k.k. i na podst. art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. karę wymierzoną za ten czyn nadzwyczajnie złagodził do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, - na podst. art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. G. karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.12.2021r. (V KK 316/20) orzekł, iż podstawą zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie powołanego wyżej przepisu jest wykazanie, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który powoduje, że nawet najniższa kara przewidziana w ustawie musi być uznana za karę rażąco surową. Wystąpienie takiego szczególnego wypadku powinno znajdować wsparcie w okolicznościach nietypowych samego zdarzenia albo takich cechach sprawcy, które charakteryzują go w sposób wyjątkowo pozytywny i powodują, że zasługuje on na wymierzenie kary poniżej minimum ustawowego. Nie może też budzić wątpliwości, że wypadki szczególnie uzasadnione, o jakich mowa w przepisie art. 60 § 2 KK, istotnie różnią się od wypadków zwykłych, co do których obowiązują standardowe dyrektywy wymiaru kary. Te ostatnie bowiem pozwalają na wykorzystanie możliwości istniejących w ramach ustawowych granic zagrożenia karą.</p> <p>Z treści pisemnych motywów wyroku i poniekąd apelacji, która się do nich odwołuje wynika, że sąd a quo widział możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary, co warunkował pojednaniem się oskarżonego i pokrzywdzonego. Należy zgodzić się z Sądem I</p>	

instancji, że choć R. G. przeprosił M. J. (1), to przeprosiny były jedynie deklaratywne. Sąd odwoławczy uznał jednak, że pomimo tego należy zastosować fakultatywne nadzwyczajne złagodzenie kary, choć nie w oczekiwanym przez obrońcę wymiarze. Zastosowania art. 60 § 2 k.k. nie wyklucza fakt, że nie zaistniał żaden przypadek wymieniony w punktach 1, 2 i 3 art. 60 § 2 k.k.

W okolicznościach niniejszej sprawy kara najniższa tj. 3 lat byłaby karą rażąco niewspółmiernie surową. Wprawdzie oskarżony zakłócał ciszę nocną puszczając głośno muzykę, co przeszkadzało pokrzywdzonemu i jego gościom w oglądaniu meczu, zaś dziecku spać, natomiast nie można też pominąć faktu, że M. J. (1) przyczynił się do zdarzenia, a wręcz sprowokował. Pokrzywdzony udał się na działkę oskarżonego, a nie odwrotnie i przyznał, że na wypowiedane wulgaryzmy odpowiadał w ten sam sposób. Następnie uderzył oskarżonego w twarz, wdał się w szarpaninę z jego partnerką - K. M.. Dla oceny całej sytuacji, w tym stopnia winy ma znaczenie również pominięty w ustaleniach stanu faktycznego ostatni etap zdarzenia, kiedy pokrzywdzony wrócił po uderzeniu go siekierą i zaatakował R. G., przewrócił, po czym dusił chwytem ręki za gardło. M. J. zaprzestał duszenia dopiero wobec dezaprobaty osób trzecich. Ocena zachowania obu mężczyzn wskazuje na podobny, siłowy sposób odreagowywania negatywnych emocji. Pomimo, iż zamiarem R. G. było spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to faktycznie spowodował jedynie rozcięcie skóry, które nie wymagało interwencji medycznej. Te wszystkie względy oraz fakt uprzedniej karalności spowodowały, że karą współmierną do stopnia winy jest kara 2 lat pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy uzupełnił jedynie podstawę skazania o pominięty art. 14 § 1 k.k.

Za karę sprawiedliwą Sąd II instancji uznał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną za czyn z art. 190 § 1 k.k. Biorąc jednak bliski związek podmiotowo – przedmiotowy obu czynów wymierzył karę łączną na zasadzie absorpcji. Kara łączna 2 lat pozbawienia wolności nie przekracza swą dolegliwością stopnia winy i winna przynieść pozytywny skutek w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

	Na podst. art. 624 § 1 k.p.k. orzeczono o kosztach postępowania odwoławczego.
--	---

7. PODPIS
Anna Kalbarczyk Anna Zdziarska Katarzyna Wróblewska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	II AKa 284/22		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 lutego 2022r., w sprawie o sygn. akt XII K 207/21		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana